

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ့ရေးရာ

ဆော်ဖီဖြူ

ဆန္ဒရှိက်သံ

(အခြေခံ : စာ : အမျိုးသမီး : အမျိုးသမီး : အမျိုးသမီး)

အခန်း(၁)

“ယမထာ . . . ဟဲ့ ယမထာ . . . ကောင်မ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား၊
ဒီကောင်မ ဒီလောက်ခေါ်နေတာတောင် မကြားဘူး၊ ဟဲ့ ဘယ်သွားသေနေတာလဲ”

ကျွန်မ ထမင်းအိုးတည်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ
အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ခေါ်နေသော အမေ့အသံကြောင့် တည်လက်စ
ထမင်းအိုးကိုထားခဲ့လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အမေ့အသံကြောင့်
ထမင်းအိုးကို မထားခဲ့လို့လည်း မရပေ။

အမေက ငါးဒိုင်တစ်ခုတွင် ငါးရွေးသည့် အလုပ်လုပ်ကာ အိမ်အတွက်
ဝမ်းစာကို ရှာဖွေသည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသူမို့ အမေ့ရပ်ရည်က အသက်ထက်ပိုပြီး
အိုစာနေသည်။ လူပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းရသူမို့ အပြောအဆိုကလည်း ကြမ်းတမ်းသည်။

သူမတို့ရပ်ကွက်လေးက ရန်ကုန်မြို့၏
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုပင်။ မီးရထား လမ်းဘေးတွင် တည်ရှိနေသော
ရပ်ကွက်ငယ်လေးမို့ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးလုံး ရွှံ့ဗွက်အမှိုက်သရိုက် များဖြင့်
ပေပုပ်ပွကာ နံစော်နေတတ်သည်။

ထူးဆန်းတာက ဒီလိုစုတ်ချာလှသောရပ်ကွက်လေးတွင် လူလာဖြစ်သော
သူမ၏ ရပ်ရည် ပင်ဖြစ်သည်။ အသားအရေ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တင်ပါးဖုံးထိ
ရှည်လျားသော ဖြောင့်စင်းထူထဲလွန်းသည့် ဆံပင်စသည့် သူမ၏ အလှတရားတို့က
မြင်သူတိုင်း ငေးမောချီးကျူးရ လောက်အောင် အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်တွင်
ထင်ရှားလွန်းလှသည်။

ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်သာရှိသော အမေက သူမကိုဖအေတူသမီးဟု

ခဏခဏပြောရှာ သည်။ အဖေ့၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုတော့ သူမ မမှတ်မိတော့ပါ။ သူမ လေးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် ပန်းရံလုပ်ရင်း ဆောက်လက်စတိုက်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အမေသည် ရရာအလုပ်ကြမ်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ သူမ အပျိုဖော်ဝင်စအချိန်တွင်လည်း အပြင်သို့သိပ်မထွက်ခိုင်းတော့ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းခိုင်းခဲ့သည်။ ဖူးစင်နေအောင် လှလွန်းသော သူမကို ရပ်ကွက်ထဲမှ တေလေဂျပိုးတွေနှင့် ရသွားမည်စိုးသော ကြောင့်ဟု ပြောသည်။

“ယမထာ . . . မလာသေးဘူးလား”

“လာပါပြီ အမေရဲ့ . . . ဘာလို့ စွတ်အော်နေတာလဲ၊ ထမင်းအိုးတည်နေရင်းမို့လို့ ချက်ချင်း ထွက်မလာတာပါ”

အမေက ပါးစပ်ထဲတွင်ဝါးနေသော ကွမ်းတံတွေးကို အပြင်ဘက်သို့ ဖျစ်ခနဲမြည်အောင် ထွေးရင်း . . .

“ထိုင်စမ်းပါဦး ညည်းကလည်း . . . မတ်တတ်ကြီး၊ ငါ သားအမိချင်း တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့ ပါအေ”

သူမ အမေ့စကားကြောင့် အမေ့ဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမေက သူမလက်အား လှမ်းကိုင်ကာ . . .

“ငါတို့ ငါးခိုင်မှာ ကူလီထမ်းတဲ့ ကိုသောင်းစိန်ကို ညည်းသိတယ်မလား”

သူမ စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“အော် သိပြီ . . . ဟိုတစ်ခါက အမေ့ကို ပိုက်ဆံတစ်သောင်းချေးတဲ့ ဦးလေးမလား၊ အခုဘာဖြစ်လို့လဲ . . . အဲဒီ လူ သေလို့လား”

“ဟဲ့ . . . ဖွ လွဲပါစေဟယ်၊ ညည်းကလေး ပြောလိုက်ရင် ရိုက်ပေါက်ကြီးပဲ၊

ဘယ့်နှယ့် သေရမှာတုန်းဟဲ့၊ သူက ငါ အခုအိမ်ပြန်လာတော့ အတူပြန်လာရင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ပါရစေတဲ့ အဲ့ဒါ . . .”

“အာ . . . အမေကလည်း ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ဘာလို့ယောက်ျားထပ်ယူရမှာလဲ မယူပါနဲ့”

အမေ့ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ပြီး သူမ အတင်းကန့်ကွက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးကို သူမ သိသားပဲ အလကားအရက်သမားကြီး။

“ညည်း . . . မသိသေးပါဘူး ယမထာရယ်၊ ကိုသောင်းစိန်က အရက်နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်တာကလွဲရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါအေ၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ အရက်သောက်တာက ယူပြီးသွားရင် ငါတားပေးပါ့မယ်အေ၊ အခု ငါ့တစ်ယောက်တည်းရဲ့လုပ်စာက ငါတို့သားအမိ လောက်တယ် ဆိုရုံလေး၊ ကိုသောင်းစိန်သာ ငါနဲ့ယူပြီးလို့ရှိရင် သူရှာတဲ့ပိုက်ဆံက အပိုဝင်ငွေလေးဖြစ်တာပေါ့အေ . . . ညည်းအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေလည်း ဝယ်လို့ရတာ ပေါ့”

“အမေက တိုင်ပင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ သမီးကို ထောက်ခံခိုင်းနေတာကို”

ငါးတွေထည့်ထား၍ ညှိစော်နံနေသည့်တောင်းထဲမှ ကွမ်းယာထုပ်ကိုယူပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ကိုထုတ်ကာ ပါးဆောင်တွင်ငုံသည်။ ပြီးမှ

“အခုကိစ္စတွေ အကုန်လုံးဟာ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး ယမထာ၊ ညည်းက ရုပ်ရည်လေးက လှလှပပဆိုပေမယ့် အဝတ်အစားက ကောင်းကောင်းကန်းကန်း တစ်စုံမှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရှာစာ ကလည်း ညည်းအတွက် အဝတ်အစားဝယ်ပေးဖို့ လောက်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အမေရာ . . . သမီးကို ဆွဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ အမေယူချင်ရင်

ယူချင်တယ်လို့ပြောပါ။ အမေ အရမ်းသဘောကျနေတယ်ဆိုရင်လည်း သမီးမတားတော့ပါဘူး။ အမေပျော်တယ်ဆိုရင် သမီးလည်း ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လူကြီး အရက်တော့ မသောက်ခိုင်းနဲ့နော်”

“အေးပါ . . . ငါတားပေးပါ့မယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . သွား ထမင်းအိုးသွားကြည့်လိုက်ဦး။”

သူမစိတ်တို့ လေးပင်နှေးကွေးစွာဖြင့် မီးဖိုခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အင်းလေ . . . အမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။

အမေ့မှာလည်း ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံး တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ အမှီသဟဲလေးလိုချင်မှာပေါ့။ ဒါကို သူမဘက်က နားလည်ပေးရမည်ပဲလေ။

ထိုနောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့ အမေနှင့်ဦးသောင်းစိန်ယူလိုက်ကြပြီး သူမတို့အိမ်သို့ ဦးသောင်းစိန်တစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တော့သည်။ ဦးသောင်းစိန် ရောက်လာသောရက်များ တွင် သူမတစ်ယောက် နေထိုင်ရတာ အရင်လိုမလွတ်လပ်တော့ပေ။ အိမ်ကလည်း ကျဉ်းမြောင်းလွန်းသည်မို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သော်လည်း ရှောင်နေ၍ မရ။ အမေက အထိုက်အလျောက် ပြောဆိုဆက်ဆံပါဆိုပေမယ့် သူမကတော့ ထိုလူကြီးကို စကားကောင်းကောင်း ဝင်မပြောရဲပေ။ မတော်တဆပြောမိခဲ့လျှင်တောင်မှ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်တတ်သည့် ထိုလူကြီး၏ အကြည့်ဒဏ်ကိုမခံနိုင်၍ ပြောလက်စ စကားများ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်စို့ပျောက်ငှကျန်တော့သည်။

ဦးသောင်းစိန် သူမတို့အိမ်သို့ ရောက်စ ရက်များတွင်တော့ သူ့ရှာလို့ရသမျှ ပိုက်ဆံကို သူသောက်ရန်အတွက် အရက်ဖိုးနည်းနည်းသာယူကာ ကျန်တာအားလုံးကို အမေ့ထံအပ်သည်။ အမေ ပျော်နေသောမျက်နှာကို မြင်ရတော့ သူမလည်း အမေ့အတွက် ပျော်ရွှင်ရတော့သည်။

လက်ထဲတွင် အပိုဝင်ငွေလေးရှိနေတော့

အဝတ်အစားသုံးလေးစုံသာရှိသော သူမအတွက် အလတ်စားပိတ်စလေးတွေ
လေးငါးထည်ဝယ်ပေးကာ သူမတို့ရပ်ကွက်နှင့် အတော်အတန်ဝေး သော
ရပ်ကွက်ထဲတွင်ရှိသည့် အပ်ချုပ်ဆိုင်ကောင်းကောင်းလေးတွင် လိုက်အပ်ပေးသည်။

အထည်တွေအပ်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အပ်ထည်တွေ
သွားယူရန်အတွက် သူမ ညနေစောစော ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီး
သနပ်ခါးရေကျလေးလူးကာ ပါးကွက်ပါးပါးလေး ကွက်လိုက်သည်။
ဆံပင်လေးကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖားရားချထားလိုက်ပြီး လိမ္မော်နုရောင် ခပ်နွမ်း
နွမ်းဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်ဆင်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမဟာ ဘာမှမပြင်ဆင်လိုက်ရဘဲ
အလိုအလျောက် လှပသော မင်းသမီးတစ်ပါးလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

ထိုနေ့သည် သူမအတွက် အိပ်မက်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန်
အစပြုသောနေ့တစ်နေ့ဆို တာ သူမ အမှန်တကယ်ပင် မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။
အကျိုးရှုံးရန်အတွက် ပိုက်ဆံယူပြီး အိမ်ပေါ်မှအဆင်းတွင် အပြင်ကပြန်လာသော
ဦးသောင်းစိန်နှင့် တိုးတော့သည်။

ဦးသောင်းစိန်က သူမကိုယ် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ...

လှလို့ပလို့ပါလား ... ဘယ်သွားမလို့လဲ ကောင်မလေး”

စူးရဲလွန်းသောအကြည့်တွေကြောင့် သူမအသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ...

“အင်္ကျီသွားယူမလို့ ဦးလေး ... အမေရော ...”

“နောက်က ပါလာပါတယ်ကွာ ...”

“အဲဒါဆို သမီးသွားတော့မယ် ... ထမင်းစားချင်ရင် စားလို့ရပြီနော်၊
ဟင်းတွေက အကုန်ခူးခပ်ပြီးသား၊ သမီးတော့ ပြန်လာမှစားတော့မယ်”

သူမ ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အပ်ထည်တွေရွေးပြီး အပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုငေးဒီငေးဖြင့်

ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းကြား လေးတစ်ခုနားအရောက် လမ်းတွင်းမှ အရှိန်နှင့်
မောင်းထွက်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် အလန့်တကြားဖြင့်
ခုန်ရှောင်လိုက်မိသော သူမမှာ ကားမတိုက်မိဘဲ လမ်းဘေးအစပ်ရှိ ကျောက်စရစ်ခဲ
သေးသေးလေးတွေကို နင်းမိပြီး လျှော့ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ဗိုင်းခနဲလဲကျတော့သည်။

လဲကျသည့်အရှိန်ကမသေးတော့ လက်ထဲမှအထုပ်တွေကလည်း
တစ်နေရာဆီလွင့်ကျ လျက်။ ထိုစဉ် ကားက ရပ်သွားပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ
ဆင်းလာခဲ့သူက သူမတို့အရွယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်၊ မချောပေမယ့်
ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသည့် ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့် ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံ။ ထိုကောင်လေးက သူမဘေး
ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ . . .

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ . . . sorry ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လာတာမို့ပါ။ စိတ်အရမ်းဆိုးနေတော့ ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့
သတိလက်လွတ်မောင်းမိသွား တာ၊ ဒီကတော်တော်လန့်သွားတယ် ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရုတ်တရက် ဆိုတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ရပါတယ်
ချော်လဲရုံလဲတာပါ၊ ကားနဲ့လည်း တိုက်မိတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ပြောရင်း အထုပ်တွေကောက်ကာ သူမ ထရပ်လိုက်စဉ် ခြေထောက်မှ
ဆစ်ခနဲနာကျင်သွား ရကာ လူကပါ ယိုင်သွားတာမို့ ကောင်လေးက
လှမ်းထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ဖြစ်ရဲ့လားဗျာ . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ . . .
ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဟို ကျွန်တော် အခွင့်အရေးယူတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ဒီက ခြေထောက်နာနေတယ်ထင်လို့ပါ”

“ခြေထောက်ကတော့ တကယ်နာနေတယ်”

သူမ ခြေထောက် တကယ်နာနေတာမို့ ဟန်မဆောင်ဘဲ
ပြောလိုက်မိသည်။

“ခြေထောက်နာနေရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ဟို . . . နေပါစေ နာတော့နာပေမယ့် ထောက်မရအောင်
နာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ် ထဲ့ဘာသာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လမ်းလျှောက်သွားလိုက်ပါမယ်”

သူက ပြုံးရင်း . . .

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဆန္ဒသွေးပါ၊ E major second year
ဒီကနာမည်ကရော ပြောဦးလေ၊ ဘာ major လဲ”

သူပြောသည့် major ဆိုတာရော second year ဆိုတာတွေကိုရော သူမ
သိလည်းမသိ နားလည်းမလည်ပါ။ မသိဆို
သူမကလေးတန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသူကိုး။ အခုတော့ သူမေးခွန်းကို
ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမယ်မှန်း မသိချေ။

“ထဲ့နာမည်က ယမထာပါ”

“ယမထာ ဟုတ်လား၊ နာမည်က မွတ်လှချေလား၊ အတန်းကရော . . .”

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . ထာ . . . ထာက . . . ဆယ်တန်း . . . ဆယ်တန်း
မအောင်သေးဘူးရှင့်”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ဖြေသောသူမအပြောကြောင့် . . .

“ဟာ . . . sorry ဗျာ”

တောင်းပန်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမ ရယ်ချင်သွားသည်။

“ရပါတယ် ဆန္ဒရယ်၊ ထာက ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့်
မအောင်တာပါ”

“ကြိုးစားပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီနှစ်ရော ပြန်ဖြေမှာလား”

သူ့အမေးကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ကာ ခပ်တည်တည်နှင့်
ဖြေလိုက်သည်။

“အိမ်က စီးပွားရေး သိပ်အဆင်မပြေလို့ မဖြေတော့ပါဘူး”

“ဪ . . . ကျွန်တော်တော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စပ်စုမိတာလွန်သွားပြီ
ထင်တယ်နော်”

“ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ ထာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်ပါ”

“ဪ . . . ကျွန်တော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေါ့၊ အခု အိမ်ပြန်မှာလား၊
ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟိုး ရှေ့ကရပ်ကွက်မှာနေတာလေ၊ အကျီချုံ့ပြီးသားတွေလာရွေးတာ၊
သွားတော့မယ်နော်”

နာနေသောခြေထောက်ကို ညှာပြီး ခပ်ဖြေးဖြေးလေး လျှောက်ကာ
သူ့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ထာ . . . ကျွန်တော် ထာ့ကို နောက်ထပ်တွေ့ချင်ရင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဟို . . . ထာက အပြင်သိပ်မထွက်ဘူးရှင်”

“ဒါဆို အိမ်လိပ်စာပြောလေ၊ ကျွန်တော် အိမ်လာလည်မှာပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

“အိမ်ကိုလာလည်မယ်ဟုတ်လား၊ ဟို ထာတို့ အရမ်းဆင်းရဲတာ၊ ရှင်
ထာတို့အိမ် လာလည်ချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထာတို့အိမ်က ပိစိကွေးလေးရယ်”

“ဟာ . . . ထာကလည်းဗျာ၊ ခင်မင်မှုမှာ ဆင်းရဲတာတွေ ချမ်းသာတာတွေ မရှိပါဘူး၊ ဆင်းရဲတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လာလည်မှာပဲ၊ ထာက ကျွန်တော်ကို မခင်ဘူးထင်တယ်”

သူ့ကို သူမကလည်း ခင်မင်နေမိပြီမို့ . . .

“ထာတို့က ဟိုနားက မီးရထားလမ်းဘေးက ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ နေတာပါ၊ ယမထာတို့ အိမ်လို့ မေးလိုက်ရင် လူတိုင်းသိပါတယ်၊ ကဲ . . . ထာထွက်လာတာလည်း တော်တော်လေးကို ကြာနေပြီဆိုတော့ သွားတော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော် တကယ်လာလည်မှာနော်”

သူ့စကားကြောင့် သူမ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ အိမ်ကိုပြန်လာသည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း သူ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ အိမ်ရောက်တော့ အမေက . . .

“ညည်းကလည်း ကြာလိုက်တာအေ . . . အကျီသွားယူတာ ဒီလောက်တောင် ကြာရသလား၊ ငါတောင် နောက်ကလိုက်လာမလို့လုပ်နေတာ”

ရေတစ်ခွက် အမြန်ခပ်သောက်လိုက်ပြီး . . .

“သမီး အကျီတွေယူပြီး ပြန်လာတော့ ကားတစ်စီးက လမ်းကြားထဲက အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်လာလို့ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတယ်အမေ၊ တိုက်တော့မတိုက်မိပေမယ့် ကျောက်စရစ်ခဲ လေးတွေကြောင့် ချော်လဲတာ ခြေထောက်က နည်းနည်းနာသွားတယ်”

“ကားမောင်းတဲ့လူက ညည်းကို ဘာမှမလုပ်ပေးဘူးလား”

သူမ စကားမဆုံးသေးဘဲ အမေက ဖြတ်မေးသည်။

“ကားပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ဆင်းပြီးတောင်းပန်တာပါ အမေရဲ့၊ မောင်းတာကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲလေ”

“ဟဲ့ . . . ကားပိုင်ရှင်က ယောက်ျားလား မိန်းမလား၊ ညည်းဆေးဖိုးလေး ဘာလေး မတောင်းလိုက်ဘူးလား”

အမေ့၏ လောဘတက်သောစကားများကြောင့် သူမ
စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“အမေကလည်းလေ . . . ဆေးဖိုးတောင်းရအောင်
ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်တဲ့ဟာ ကို၊ ပြီးတော့ သူ့ကားနဲ့တိုက်မိတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လန့်ပြီးချော်လဲတာ၊ နောက်ပြီး
ကားမောင်းတဲ့ကောင်လေးကလည်း သမီးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိတာ
ရှက်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လို . . . ကားပိုင်ရှင်ကောင်လေးက
ညည်းလောက်ပဲရှိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမေ့စကားကို နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

“ညည်းတော့ ကံကောင်းတော့မယ်ထင်တယ် ယမထာ၊ ကောင်လေးက
ညည်းလိုချောချောလေးကို စိတ်တော့ဝင်စားသွားရမယ်ဆိုတာ ငါ
ရဲရဲကြီးလောင်းလိုက်ချင်တယ် အေ”

“အာ . . . အမေကလည်း . . . ဒါနဲ့ အမေ့ယောက်ျားကြီးရော”

သူမက အိမ်ထဲဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

အမေက ကွမ်းတဗျစ်ဗျစ်ဝါးရင်း . . .

“အရက်ဆိုင်ပေါ့အေ၊ အလုပ်ကလည်း သူဌေးနဲ့
ဘာပြဿနာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ အလုပ်ပြုတ်လာတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ငါ့မှာလည်း
ပိုက်ဆံလေးလက်ထဲ အဆင်ပြေမလားမှတ်တယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်အေ . . .”

အင်း . . . အမေတော့ အလုပ်လေးအဆင်ပြေလို့ ပိုက်ဆံလေးတွေများ
အပိုသုံးလို့မှမဝသေး ဟိုလူကြီးက အလုပ်ပြုတ်လာပြန်ပြီတဲ့။ အမေတော့
ဒုက္ခရောက်တော့မှာပါပဲ။

“အခုတလော . . . အဲဒီ လူကြီး အရက်တွေပိုသောက်လာတယ်၊ အမေ
သူရှိရင် သမီးအိမ်မှာနေရတာ မလွတ်လပ်ဘူး”

“အိုအေ . . . ညည်းကလည်းတစ်မျိုး၊ မလွတ်လပ်ဘူးပြောရအောင် သူက
ညည်းကို ဘာလုပ်နေလို့တုန်း၊ ကိုသောင်းစိန်က အရက်သာသောက်တာ
တခြားစိတ်တွေတော့ မရှိပါဘူးအေ၊ ညည်း အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ”

ယောက်ျားကို ယုံကြည်နေသောအမေ့ကို သူမ
ဘာမှထပ်မပြောချင်တော့ဘဲ လက်မြှောက် အရှုံးပေးထားလိုက်တော့သည်။
ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနန်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

*

အချစ်နဲ့ စတွေ့တုန်းကတော့
နှလုံးသားက မဝံ့မရဲနဲ့ပါ။
ဆိတ်ငြိမ်လွန်းတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အသံကို
နှလုံးသားနဲ့ ခံစားနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ
အတ္တကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းဥယျာဉ်ထဲမှာ
အလှဆုံးပန်းလေးတစ်ပွင့်အဖြစ်
ဖန်ဆင်းခွင့်ရချင်မိတယ် လောကရယ် . . .

*

အခန်း (၂)

သူမ အိမ်နောက်ဖေးတွင် အဝတ်လျှော်နေစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ကားရပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် နေသိပ်မကောင်း၍ အလုပ်မသွားသော အမေက ထမင်းအိုးတည်နေရာမှ လှမ်းအော်သည်။

“ယမထာ . . . ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားတယ်၊ ထွက်ကြည့်လိုက်ဦး”

အမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် . . . ဆန္ဒပါလား”

“ထုဆီ လာလည်တာလေ၊ ခြေထောက်က သက်သာရဲ့လား”

သူက အိမ်တံစက်မြိတ်နားသို့ရောက်အောင် လျှောက်လာရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာနှင့် မေးလာခဲ့သည်။

“သက်သာပါတယ်၊ ဘာမှ သိပ်မဖြစ်တဲ့ဟာကို”

ဒီလို စုတ်ပြတ်သပ်နေသော ရပ်ကွက်ထဲကို ကားအကောင်းစားကြီးနှင့်ပင် လာသော သူ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ မသိမသာတစ်မျိုး၊ ပေါ်တင်တစ်မျိုးဖြင့် လှမ်းစပ်စုနေကြသည်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လည်း လက်ဟန်ခြေဟန်များဖြင့် ပြောကြဆိုကြသေးသည်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ကလေးငယ်များကလည်း သူတို့၏ ဘဝတွင် တစ်ခါမှ ထိတွေ့မကိုင်တွယ်ဖူးသော

ကားကြီးကို ပွတ်သပ်ကာ ကိုင်ကြည့်နေကြသည်။

သူမမှာတော့ အရမ်းကို အားနာနေကာ သူ့အား အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး .

..

“အားနာလိုက်တာ ဆန္ဒရယ်၊ လာ . . . လာ . . . ဒီဖျာလေးမှာ ထိုင်နော်၊
အိမ်က အရမ်းကျဉ်းတော့ အားနာတာပါပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရော့ . . . ဒါ ကျွန်တော့်လက်ဆောင်
ထာတို့မိသားစုအတွက် ဝယ်လာတာ”

သူက သူလက်ထဲမှကိုင်ထားသောပစ္စည်းအိတ်တွေကို သူမထံ
ကမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“ဘာလို့ဝယ်လာရတာ လဲ ဆန္ဒရယ်၊ ထာတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုမှာ
ဒီလိုလက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေ မလိုပါဘူး”

ထိုစဉ် အမေက အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်လာသည်။

“ဆန္ဒ . . . ဒါ ထာ့အမေလေ၊ အမေ . . . သူက ထာမနေ့က ပြောပြထားတဲ့
သူငယ်ချင်း ဆန္ဒသွေးတဲ့”

“ဪ . . . အေး . . . အေးပါကွယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းဆိုတော့
အဒေါ်သားပဲပေါ့ကွယ်၊ နောက်လည်း လာလည်နော် သား၊ သမီးကတော့
ပြောပါတယ် . . . မနေ့က ကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ် . . . အဲဒါ ကျွန်တော် မောင်းလာတဲ့ကားပါ”

“အေး . . . အေး . . . အေး . . . ကဲ စကားပြောကြဦးကွယ်၊ အဒေါ်
ထမင်းအိုးတန်းလန်းကြီးနဲ့မို့လို့လေ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် . . .

“ရပါတယ် အဒေါ်... လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ ကျွန်တော့်ကို အားမနေပါနဲ့”

ပြောရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူမတို့အိမ်ကို သူ့အကဲခတ်နေပုံရသည်။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရ တာလည်း ဒီလိုနေရာကို အခုမှ ရောက်ဖူးပုံရသည်။

အင်းပေါ့လေ ... ရွှေဘုံပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပုံရသော သူ့လိုလူမျိုးက ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးကို ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးရုံကလွဲလို့ ဘယ်ရောက်ဖူးပါ့မလဲ။

သူပြန်သွားတော့မှ အမေက အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာပြီး ...

“ဟဲ့ ... ကောင်လေးက ချောချောလေးပဲ၊ ညည်းကိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မတွေ အားကျနေကြပြီသိလား၊ ဟယ် ... ဒီဟာတွေက ငါတို့ကို ပေးသွားတာလား၊ အများကြီးပါလား၊ ဟီး ... ဟီး ... ပျော်စရာကြီးတော်၊ ညည်းသာ ဒီလိုကောင်လေးနဲ့ ရသွားရင်တော့ ငါသေပျော်ပါပြီအေ”

“အာ ... အမေကလည်း သမီးတို့က ရိုးရိုးသားသားခင်တာပါ”

“အိုအေ ... ကောင်လေးဘက်က မရိုးသားရင် ညည်းဘက်ကလည်း ရိုးသားလို့မရပါဘူးအေ”

သူမကတော့ သက်ပြင်းလေးကိုသာ မရဲတရဲချမိလိုက်တော့သည်။ သူကရော သူမတို့၏ အခြေအနေကို လက်ခံနိုင်ပါမည်လား။ အမေကတော့ လက်ဆောင်ရသောပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းထုတ် ကြည့်နေသည်။ ကွက်ကီးမုန့်တွေ၊ အိုဗာတင်းတွေ၊ ကိတ်မုန့်ဘူးတွေကိုကြည့်ရင်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ သူမတို့ဘဝတွင် ဒီလိုစားစရာမျိုးတွေကို အမေ့ညီမဒေါ်လေးနှင်းက တစ်ခါတလေ ဝယ်ပေး၍ စားရသည့်မှလွဲ၍ ဝယ်မစားနိုင်ချေ။ ဒေါ်လေးနှင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်အချမ်းသာကြီးမဟုတ်ဘဲ ရရစားစားထဲကပဲမို့ အမြဲတမ်းဝယ်မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သူမတို့ထက်တော့

အဆင်ပြေသည့် ဒေါ်လေးနှင်းက သူမတို့နှင့် သုံးအိမ်ကျော်တွင်
မိသားစုနှင့်အတူနေထိုင်သည်။

*

သူမတို့အိမ်သို့ သူလာလည်ပြီး တစ်ပတ်တိတိပြည့်သောနေ့တွင် သူ
ထပ်ရောက်လာခဲ့ သည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတော့ သူမ အတော်ပင်
ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

“ဆန္ဒ . . . လာလည်တာလား၊ လာလေ အိမ်ပေါ်ကို”

“မတတ်တော့ဘူး . . . ထွက်ကို လာခေါ်တာ၊

အအေးသွားသောက်ရအောင်လေ”

“ဆန္ဒ ဘာနဲ့လာတာလဲ၊ ကားမပါဘူးလား”

သူက အိမ်ရှေ့တွင် ခင်းထားသော အုတ်ခဲကျိုးပေါ်တွင် ရပ်နေတာမို့
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ မနေ့က တစ်ရက်လုံး မိုးသည်းခဲ့တာမို့ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး
ရွံ့ဗွက်တွေဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

“ဗွက်တွေနဲ့ဆိုတော့ ကားက ဒီအထိ ဝင်လို့မရဘူးလေ၊

လမ်းထိပ်မှာပဲရပ်ထားခဲ့တယ် . . . ထာ လိုက်မယ်မလားဟင်”

“ဟို လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . အိမ်မှာက ဘယ်သူမှ
မရှိကြဘူး၊ ခဏနော် . . . ဘေးအိမ်ကို ပြောခဲ့လိုက်မယ်”

သူမ ဘေးအိမ်သို့ သွားလိုက်ကာ . . .

“အရီးမြရေ . . . အရီးမြ . . .”

“ဟေ . . . ဘာလဲဟ၊ ယမထာ ပြော”

တစ်ဖက်အိမ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မေးတာမို့ . . .

“အရီးမြဲ . . . သမီး သူငယ်ချင်းနဲ့အအေးဆိုင်သွားမလို့ အိမ်ကို အမေတို့ မလာခင်လေးအထိ ခဏလောက်ကြည့်ထားပေးပါနော်”

“အေး . . . အေး . . . ငါကြည့်ထားလိုက်မယ်၊ မိတ္တူရယ် ငါတော့ ညည်းကို အားကျလိုက်တာ”

အရီးမြဲစကားအား သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး

“ကဲ ဆန္ဒ ခဏနော်၊ ထာ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလဲလိုက်လေ၊ ကျွန်တော် ကားထဲကပဲ သွားစောင့်လိုက်မယ်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အစိမ်းနုရောင်ချည်ထည် လည်ထောင်အင်္ကျီလီက်တိုလေးကို အနက်ရောင်တွင် အစိမ်းနုရောင်စပေါ့လေးတွေပါသော ထမီလေးနှင့်တွဲဝတ်လိုက်ကာ ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းပြီး စုချည်လိုက်သည်။ မျက်နှာလေးကိုတော့ ဘာမှလိမ်းမနေတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

သူ့ကားနားရောက်တော့ သူက ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးရင်း . . .

“အရမ်းလှတာပဲ ထာရယ်”

“မမြှောက်ပါနဲ့ရှင်၊ ထာ ဘာမှမလိမ်းလာပါဘူး”

“ဘာမှမလိမ်းတာတောင် ဒီလောက်လှရင် လိမ်းများ လိမ်းလိုက်ရင် ဘယ်လောက်တောင် များ လှသွားမလဲမသိဘူးကွာ၊ ထာကလေ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နတ်သမီးတစ်ပါးလိုပဲ”

“ဟွန်း . . . တော်တော် အပြောကောင်း”

သူမက ချစ်စရာမျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူက သူမကို မကြာခဏဆိုသလိုပင် လာခေါ်ကာ ဆိုင်တစ်ခုခုတွင်

အစားအသောက်တစ်ခုကို ဝယ်ကျွေးတတ်သည်။ သူနှင့်ခင်မင်မှု သက်တမ်းကြာရှည်လာခဲ့သည် နှင့်အမျှ သူ ခေါ်ကျွေးမွေးတတ်သည့်ဆိုင်များတွင် အဆင့်အတန်းရှိရှိ စားသောက်တတ်နေပြီဖြစ် သည်။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ တူ၊ ဓား စသည့်ပစ္စည်းများကိုလည်း စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်ကာ စားသုံးတတ် နေခဲ့ပြီ။

တစ်ရက်တော့ သူနှင့်အတူတူ ညနေစာ အတူတူစားရင်း သူက သူမကို ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“စားလေ ဆန္ဒ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ထာ ... ထာ့ကို ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ ရှိတယ်၊

ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် ထာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေတယ်၊ ထာ စိတ်ဆိုးသွားရင် အခုလိုမျိုး ထမင်းအတူ စားခွင့်အတူလျှောက်လည်ခွင့်တွေ နောက်ထပ် မရတော့မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဒီလောက် စကားတွေ ပလ္လင်ခံနေရအောင် ဘာစကားမို့လို့လဲ၊ ကဲ ... ပြောပါဦး”

သူမက မျက်လုံးလေးကို ထောင့်ကပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လေ ... ထာ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ”

“ရှင်”

ရုတ်တရက်ကြီး ပြောချလာသော သူ့စကားကြောင့်

သူမအံ့ဩလန့်ဖျပ်သွားရသည်။ သူကတော့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော သူမ၏ လက်ကလေးကို တယုတယ ကိုင်ပြီး ...

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ ထာရယ်၊ ကျွန်တော်ထာ့ကို အပျော်ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတာပါ၊ ထာရော ... ထာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏ လက်ကလေးကို အသာရုန်းထွက်ရင်း . .

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆန္ဒရယ်”

“ဟာ . . . ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲကွာ၊ ကျွန်တော်က ထာ့ကို အတည်ချစ်တာပါ”

“တကယ်ကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆို”

“ထာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ထာသာ ကျွန်တော့်ကို ရဲရဲကြီးသာ ပြန်ချစ်လိုက်အရာရာအားလုံး သူ့အလိုလို ဖြစ်နိုင်သွားလိမ့်မယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို သူမချလိုက်မိတော့သည်။

“ထာတို့အခြေအနေကို ဆန္ဒအသိဆုံးပါ၊ ဆန္ဒတို့ဘဝနဲ့ ထာတို့ဘဝက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလွန်းပါတယ်၊ ဆန္ဒတို့ဘက်ကထာကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ အတွက်ဆိုရင်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့တော့ ထာရယ်၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော့်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်တာပါ၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်မှာပါ၊ အခု ကျွန်တော် သိချင်တာက ထာရဲ့ အဖြေပဲ”

အဖြေကို ဇွတ်အတင်းပဲ တောင်းနေသော သူ့ကို သူမ သနားလည်း သနား၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုထပ်ပြီး မညှဉ်းဆဲချင်တော့တာမို့ . . .

“ကဲပါ ဆန္ဒရယ် . . . ထာလည်း ဆန္ဒကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“ထာ . . . ထာ တကယ်ပြောတာနော်၊ ပျော်လိုက်တာကွာ”

သူက လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ထအော်တာမို့

ဆိုင်တွင်းရှိလူများက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဒီလိုနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်သူဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာတွေနှင့်အတိ
ပြီးနေတော့သည်။ တစ်ရက်တော့ သူက သူမတို့အိမ်ရောက်လာပြီး
စက္ကူပူးကြီးတစ်ပူး ကမ်းပေးကာ ...

“ဒီနေ့ညကျရင် ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ပွဲရှိတယ် ထာ၊
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ဒယ်ဒီတို့ မာမီတို့ မိတ်ဆွေတွေရော လာကြမှာ၊
ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့ ထာကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့လေ”

သူ့စကားကြောင့် သူမမှာတော့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ထာ ကြောက်တယ် ဆန္ဒရယ်”

“ကိုယ်ရှိတာပဲကွာ၊ ဘာကြောက်စရာလိုလို့လဲ၊ ကိုယ့်မိဘတွေက
သဘောကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... ကြောက်တာပေါ့လို့၊ ဒါနဲ့ ဒီပူးက ဘာတွေလဲ”

“ဪ ... ဒီအထဲမှာ ထာ ညကျရင်ဝတ်ဖို့အတွက် အဝတ်အစားတွေ
အကုန်လုံးပါတယ် လေ၊ ပွဲက ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှ စမှာဆိုတော့
ခြောက်နာရီလောက်ကျရင် ဒီကို မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမကို ကိုယ်ခေါ်လာခဲ့မယ်၊
ဆရာမကို ပို့ပြီးပြီးချင်း ကိုယ်ကပြန်ရမှာ၊ ခုနစ်နာရီခွဲ လောက်မှ
ထာနဲ့မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမကို ခေါ်ဖို့အတွက် ကားသပ်သပ်လွှတ်လိုက်မယ်၊
ကိုယ်ကတော့ အိမ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်လေ”

သူပြန်သွားတော့ သူမရင်တွေ ပရမ်းပတာခုန်ရင်း ကျန်နေခဲ့တော့သည်။
အကြောင်းစုံသိ သွားသော အမေကတော့ ပျော်လွန်း၍ ထကသည်။ သူမလည်း
ပျော်ရွှင်ပေမယ့် သူမိဘတွေကို တွေ့ဆုံဖို့အတွက်တော့ ထိတ်လန့်နေမိသည်။

စက္ကူပူးကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

အနက်ရောင်ဂါဝန်ပျော့ပျော့ရှည်ရှည်လေးတစ်ထည် က လှပလွန်းနေသည်။
အနက်ရောင် ဟိုက်ဟီး(လ်) ဖိနပ်လေးကတစ်ရံ။ ပုလဲပုတီး၊ ပုလဲနားဆွဲ၊
ပုလဲဟန်းချိန်းလေးတွေက တစ်ဆင်စာ။ လှပလွန်းလှသော ပစ္စည်းလေးတွေကို
ကိုင်ကြည့်ရင်း သူမကတော့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရပြန်သည်။

ညနေခြောက်နာရီရောက်တော့ မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမကို
သူလိုက်ပို့ပြီးပြန်သွားသည်။ မိတ်ကပ်ဆရာမက သူတတ်စွမ်းသမျှ ပညာတွေဖြင့်
သူမကို အစွမ်းကုန်ခြယ်သပေးတော့သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ခြယ်သပြီးတော့
အင်္ကျီနှင့်လက်ဝတ်လက်စားတွေဝတ်ကာ သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲတွင်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာမက သူမကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေရင်းမှ ...

“သမီးက အရမ်းလှတာပဲဟယ်၊ မမကတော့
သမီးတစ်ဝက်လောက်လှရင်ပဲ သေပျော်ပါပြီ၊ ကိုသွေးလေးက
ကံကောင်းလိုက်တာနော်၊ ရွှေရုပ်ကလေး ကောက်ရသလိုကို ဖြစ်နေတော့မှာပါပဲ၊
ဪ ... နေဦး နေဦး ... ဒီပုလဲပုတီးကို ဒီအတိုင်းမဆွဲပဲနဲ့
နှစ်ပတ်လောက်လျှို့ပြီးဆွဲလိုက်၊ အဲဒါမှ ပိုကြည့်ကောင်းသွားမှာ”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံ ကြားလိုက်ရတာ မို့ ...

“ဟော ... အိမ်ရှေ့က ကားသံကြားတယ် မမ၊ လာခေါ်ပြီထင်တယ်”

“အေး ... ဖိနပ်စီးတော့လေ သွားရအောင်”

ဖိနပ်လေးကို တစ်ခါတည်းစီးပြီး ထွက်လာသော သူမကို အမေက
ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထား ကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး ...

“ငါ့သမီးက အတော်ချောတာပဲအေ၊ အေးလေ ... ရွှေပင်နားတော့
ရွှေကျီးဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အမေ . . . သမီးတို့ သွားတော့မယ်”

“အေး . . . အေး”

သူမတို့ကို လာကြိုသည့် ကားလေးက သူဌေးတွေသာ
သီးသန့်နေထိုင်ပုံရသော သူဌေးရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး
ခေတ်မီလှပသော တိုက်ကြီးတည်ရှိရာ ခြံကျယ်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင်
ထိုးရပ်သွားသည်။

ကားမောင်းသည့်လူက . . .

“ကျွန်တော် ကိုသွေးကို သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ခဏစောင့်ပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှမဆင်းသေးပဲ မီးရောင်စုံများကြားတွင်
ပျော်ရွှင်နေကြသော လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းကိုကြည့်ကာ မိတ်ကပ်ဆရာမက . . .

“ချမ်းသာတဲ့လူတွေကြတော့လည်း အရမ်းချမ်းသာကြတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်နော် အစ်မ၊ ထာတို့လို လူတန်းစားတွေကြတော့လည်း
ကုန်းကောက်စရာ လေးတောင် မရှိအောင်ကို ဆင်းရဲလွန်းတယ်”

အစ်မက သူမလက်ကလေးကို အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“အစ်မတို့လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုပါပဲကွယ်”

“ထာတို့လောက်တော့ ဆိုးလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူတော့
ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာပေါ့”

ထိုစဉ် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအနက်ရောင်ကို
သေသပ်ကျနစွာဝတ်ထားသော သူမ၏ ရွှေမင်းသားက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာလေးနှင့်

ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီးမှ . . .

“လာ . . . မဝါ အရမ်းတော်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက အခုတော့ နတ်သမီးလေးဖြစ်သွားပြီ”

“အံ့မယ် . . . မဝါပြင်တာက အဲလောက်မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီက ညီမလေးကိုက ဘာမှမပြင်လည်း အလိုအလျောက် လှနေတဲ့သူဆိုတာကို မင်း မေ့နေပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူလေးကိုက အရမ်းလှလွန်းလို့ပါ”

သူ ရယ်မောရင်းမှ ပြန်ပြောသည်။ သူက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရောင်စုံမီးများကြားရှိ လူအုပ်ကြီးရှိရာဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

“လာ . . . ထာ . . . ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ ဒယ်ဒီတို့ကိုလည်း ကိုယ်ပြောထားပြီးပြီ၊ ထာကို မျှော်နေကြတယ်”

မဝါအား ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် သူက နေရာချပေးပြီး သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ သူ့မိဘများရှိရာ သို့ . . .

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ . . . ဒါ သားပြောထားတဲ့ သားရဲ့ချစ်သူလေ၊ ယမထာတဲ့ နာမည်က”

ဖြူဖြူချောချော အမျိုးသမီးကြီးက သူမလက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်ရင်း . . .

“လာ . . . သမီးလေး လာ၊ ဒီမှာ မာမီတို့နဲ့အတူ ထိုင်ရအောင်၊ သမီးလေးက အရမ်းချောတာပဲကွယ်၊ ကိုနိုင်ရေ ခင်တို့တော့ ချွေးမရ ကံကောင်းပြီရှင်၊ သားလေးက အရမ်းရွေးတတ်တာပဲ”

“ထာ . . . ဒါ ကိုယ့်မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီလေ၊ မချောဘူးလား”

သူမက သဘောကောင်းပြီး ဖော်ရွေတတ်ပုံရသော သူ့မိဘတွေကို အပြုံးနုလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး . . .

“ဆန္ဒက ဒယ်ဒီနဲ့မာမို့ကို လုံးဝမတူဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီတို့က အရမ်းချောနေပြီး ဆန္ဒကကျတော့ အရမ်းရုပ်ဆိုးနေတယ်”

ဒယ်ဒီက သူမစကားကြောင့် တဟားဟားအော်ရယ်ကာ . . .

“ဟား ဟား ဟား . . . ခင်ရေ မင်းသမီးကတော့ ကိုယ်တို့ကို မြှောက်နေပြီကွာ၊ သမီး အဝစားနော်၊ အားမနာနဲ့ ဟုတ်လား”

မာမိက အော်ရယ်ရင်း ပြောနေသော ဒယ်ဒီဖိုက်ခေါက်ကို အသာဆိတ်ဆွဲရင်း . . .

“ကိုနိုင် ဘာလို့ အဲလိုအော်ရယ်ရတာ လဲ၊ သိက္ခာမဲ့လိုက်တာ၊ အဲလိုမျိုး အရှက်မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ခင်လေး မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“Sorry . . . Sorry ပါကွာ၊ ကိုယ် အပျော်လွန်သွားလို့ပါ၊ ဆင်ခြင်ပုံမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း . . . ဟဲ့ . . . သား သမီးလေးအတွက် စားစရာတွေသွားယူပေးလိုက်ဦးလေ၊ သမီးလေး စားပြီးရင် မာမိတို့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ပြီးမှ သားက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

သူမ စားသောက်ပြီးတော့ သူမာမိက သူတို့၏ မိတ်ဆွေတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ သူရောက်လာပြီး . . .

“မာမိ . . . ထာ့ကို ခေါ်သွားလို့ရပြီလား၊ သားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“အေး . . . ခေါ်သွားလေ သား”

“လာ . . . လာ . . . ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

သူက သူ့သူငယ်ချင်းကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေနှင့်

မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ထာ . . . ဒီကောင်တွေက ပြည့်စုံ၊ အောင်သူ၊ နန္ဒ၊ ကိုဖြိုး၊ ဟိုဘက်က ငတိမတွေက သက်မာ၊ ခိုင်စုမြတ်၊ ဧပရယ်၊ သန္တာဝင်းတဲ့ မှတ်ထားနော်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဒါက ငါ့ချစ်သူ ယမထာတဲ့”

“ဟာ . . . ငသွေး congratulation ကွာ၊ မင်းချစ်သူက ချောလှချည်လားကွာ၊ ငါ မနာလိုတောင် ဖြစ်လာပြီကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မနာလိုမဖြစ်နဲ့၊ ဒါ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ တော်ပြီကွာ မင်းတို့လို ကြာကူလီကောင်တွေနားမှာ ငါ့ချစ်သူကို ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ လာ ထာ သွားရအောင်”

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာဟယ်”

“ထာ ပြန်မှဖြစ်တော့မယ် ဆန္ဒ၊ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ၊ ဒီထက်နောက်ကျရင် မကောင်းဘူး၊ ထာတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဆန္ဒအသိပဲလေ၊ ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောကြမှာ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် . . .

“အင်း . . . ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးနော်”

သူနှင့်အတူ သူ့မိဘတွေထံသွားကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ . . . ထာ ပြန်တော့မယ်နော်”

“ပြန်တော့မလို့လား သမီးလေးရယ်၊ နေပါဦးလား”

“အရမ်းနောက်ကျနေလို့ပါ”

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ၊ သား . . . သမီးလေးကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမကို လိုက်ပို့ပေးရင် ကားပေါ်တွင် . . .

“ထာ . . . မနက်ဖြန် ကိုယ် ထွက်ဖို့ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက် လာခေါ်မယ်၊ လိုက်ပြစရာတစ်ခုရှိလို့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ဘာလိုက်ပြမလို့လဲ”

“မနက်ဖြန်ကျတော့ သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ထာသာ အဆင်သင့်စောင့်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဒါနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေကို ဆန္ဒကို ပြန်ပေးမယ်နော်”

“အာ . . . ပေးစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ထွက်ဖို့ လက်ဆောင်ပေးတာပါ၊ ဟိတ် . . . ဒီပုလဲတွေက အစစ်တွေနော်၊ အဲဒါတွေ အားလုံး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ဝယ်ထားတာ”

“ဟင့်အင်း . . . ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထာအပိုင်မလိုချင်ပါဘူး၊ ထာ ဆန္ဒ ကိုချစ်ခဲ့တာ ဒါတွေ လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ထာက ဒီပစ္စည်းတွေ အစစ်မပြောနဲ့ အတုတောင် ဝယ်ဝတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အသွားအလာတွေရှိလို့ ထုတ်ဝတ်ဖြစ်ရင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က . . . ကြည့်စမ်း . . . သူဌေးသားကို အပိုင်ကြိုလိုက်လို့ ဒီလိုတွေဝတ်ရတယ်လို့ ထင်ကုန်ကြမှာ၊ ထာ သိက္ခာတော့ အကျမခံနိုင်ဘူး ဆန္ဒရယ်”

သူက ကားမောင်းရင်းမှ သူမလက်ကလေးကိုကိုင်ရင်း . . .

“ထာ မဝတ်ချင်ရင်လည်း သိမ်းထားလိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်လက်ဆောင် ထုဆီမှာရှိနေတယ် ဆိုတာ သိနေရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီကွာ”

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ဆန္ဒ အဆင်းပေးတဲ့အတွက် ထာ ယူထားလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒ တစ်ခုသိထားဖို့က ဒီပစ္စည်းတွေကို ထာ လုံးဝမမက်ဘူးဆိုတာကိုပါပဲ”

“ကိုယ် သိပါတယ် ထာရယ်၊ ထာ ဘယ်လောက် ရိုးသားတယ်ဆိုတာကို

ကိုယ် ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ အဲဒီ လို ရိုးသားလွန်းတဲ့ သိုးဖြူလေးမို့ ကိုယ်က ပိုတန်ဖိုးထားရတာ ပေါ့ကွယ်”

“ထာလည်း ဆန္ဒကို အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ရတာ ပါပဲရှင်၊ အရင်ကလေ ထာ့ဘဝမှာ ထာ့ကိုယ်ထာ အချစ်ဆုံးပဲ၊ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဆန္ဒပဲ တွေးကြည့် . . . လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပိုမချစ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ချစ်တတ်တဲ့ ထာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ဆန္ဒကို ပိုချစ်မိခဲ့တယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ ဆန္ဒ”

“ထာကတော့ကွာ . . . အရမ်းအပြောကောင်းတာပဲ”

သူက ချစ်စနိုးလေးဖြင့် သူမဆံပင်လေးတွေကို လှမ်းဖွလိုက်တာမို့ ကားလေးအတွင်းတွင် ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်သံလေးများ ဆူညံသွားရတော့သည်။

*

ပျော်ရွှင်စရာနည်းနည်းနဲ့ အရာရာမမျှော်လင့်ရဲခဲ့သူကို
ရယူလိုအားရှိအောင် တည်ဆောက်ပေးခဲ့တယ်။

အခုတော့ သူ့အပြုံး

သူ့မျက်လုံးလေးတွေမှာ ပျော်ဝင် ပျော်ရွှင်တတ်ခဲ့ပြီ။

သူ့စကား သူပေးတဲ့အားတွေမှာ

ဘဝခါးခါးကို မေ့ထားလို့ ရနေခဲ့ပြီ။

သူ့သံစဉ် သူ့တေးသွားတွေကြားမှာ

နှလုံးခုန်သံတွေ စည်းချက်မှန်နေခဲ့ပြီ။

သူ့ရင်ငွေ့ကို လှုံ့ သူ့မေတ္တာတွေကိုခြုံပြီး

လုံခြုံရတဲ့အတွက် လောကရေ . . .

ကျေးဇူးအထူးကမ္ဘာပါပဲကွယ်။

*

အခန်း (၃)

သူခေါ်ဆောင်ရာ အိမ်ရာခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ သူမ
လိုက်သွားမိသည်။ သူက ကွန်ဒိုတိုက်ကြီးများ ရှိရာနေရာတွင် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး .

..

“လာ . . . ထာ သုံးလွှာကို တက်ရမယ်”

သုံးလွှာကို ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့ကြပြီး

အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူက သူ့ထံတွင်ပါလာသော သော့နှင့်ဖွင့်ကာ . . .

“ထာ . . . အထဲကို ဝင်လေ၊ ကဲ . . . ကြည့်ပါဦး ဒီတိုက်ခန်းက
ကိုယ့်ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက ကိုယ့်ရဲ့ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တုန်းက လက်ဆောင်အဖြစ်
ဝယ်ပေးထားတာလေ၊ ဒီဇည့်ခန်းနဲ့ decoration ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
ပြင်ထားတာလေ၊ ဘယ်လိုလဲ ထာ သဘောကျရဲ့လား”

သူမဘဝတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ရသော
တိုက်ခန်းကြီးကို တအံ့တသြနှင့်ကြည့်ရင်း . . .

“အရမ်းလှတာပဲ ဆန္ဒရယ်”

“ဒါ . . . ကိုယ်နဲ့ထာ လက်ထပ်ပြီးရင် အတူတူနေရမယ့်တိုက်ခန်းလေ၊
ရေချိုးခန်းရယ်၊ မီးဖိုခန်းရယ်၊ အိမ်သာရယ်မှာ ကြွေပြားတွေကို ထာ
ကြိုက်တဲ့အရောင် ကပ်ရအောင်လေ၊ ထာ ဘယ်အရောင်ကပ်ချင်လဲ ပြော”

သူ့လက်မောင်းလေးကို မှီတွယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဆန္ဒသဘောပါပဲ၊ ထာက ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ထာလေးကလည်း ဒါက နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ထာလေးကလည်း ဒါက နားလည်တာ မလည်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ထာရဲ့ အကြိုက်ဆုံးအရောင်ကို ပြောလေ”

“အင်း... သခွားရောင်လေး”

“အိုကေ... အဲဒီ နေရာတွေကို သခွားရောင် ကြွေပြားလေးတွေ ကပ်လိုက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ဆန္ဒ... ဆန္ဒမိဘတွေက ထာရဲ့ဆန္ဒကို သဘောတူရဲ့လားဟယ်၊ ထာတို့က အရမ်းဆင်းရဲ တော့လေ”

သူမ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော စကားကြောင့် သူက သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့စေပြီး..

“ဒီမှာ အချစ်... ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ အချစ်ဆုံးသားပါကွာ၊ ထာတို့ ဆင်းရဲတာကိုလည်း ပြောပြပြီးသား၊ မာမိက ကိုယ့်ကို ဘာပြန်ပြောလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“မာမိက ဆင်းရဲတာပြဿနာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ဖို့၊ သိက္ခာရှိဖို့၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းဖို့က အဓိကတဲ့၊ သားကချစ်ရင် မာမိတို့ကလည်း ချစ်ရမှာပဲတဲ့၊ ကဲ... ထာ၊ ကိုယ်တို့အတွက် ဘာလိုသေးလို့လဲကွာ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမ အလွန်ပဲပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

“တကယ်လား ဆန္ဒရယ်၊ ထာ... အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါကွာ၊ ဪ... ထာ့ကို အရေးကြီးတဲ့အခန်းကို လိုက်ပြရအုံးမယ်”

သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားကာ အခန်းတစ်ခု၏
တံခါးကိုရွှေ့ရောင်သောလေးနှင့် ဖွင့်လိုက်ကာ . . .

“ကဲ . . . ထာ အရင် ရှေ့ကဝင်ကြည့်ပါဦး”

သူမ မဝင့်မရဲနှင့် အခန်းတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာ က ကျွန်းကုတင်ကြီးပေါ်တွင် အဖိုးတန်မွေ့ယာ၊
ခေါင်းအုံးနှင့် ကတ္တီပါစောင်ကြီးတစ်ထည်၊ ကျွန်းမှန်တင်ခုံကြီးတစ်ခု ပေါ်တွင်တော့
အလှပြင်မိတ်ကပ်ပစ္စည်းအစုံ၊ နံရံကပ်ဖီရိုကြီးတွေက သုံးလုံး၊ နံရံကပ် TV
ကြီးကလည်း ခမ်းနားစွာနေရာယူလျက်ပင်။

“ဒါ . . . ဒါတွေက . . .”

“ဒါတွေက တစ်နေ့ ထာပိုင်ဆိုင်ရမယ့်အရာတွေလေ”

“ဒါတွေအားလုံးကို ဆန္ဒဘယ်တုန်းက ဝယ်ထားတာလဲဟင်”

“ကိုယ်ပြောရင် ထာယုံမှာမဟုတ်ဘူးသိလား၊
ထာနဲ့ချစ်သူစဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး ထာ့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကိုယ်ဝယ်စုခဲ့တာလေ၊
ကိုယ့်အဖြစ်က ရယ်စရာများကောင်းနေပြီလား”

သူမကတော့ သူ့ကိုချစ်လွန်း၍ ရင်ခွင်ထဲဝင်လိုက်ကာ . . .

“ထာအတွက် အခုလောက်အထိ တွေးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဆန္ဒကို
အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်မိပါ တယ်၊ တကယ်တော့ ထာ့ဘက်ကလေ ဒီဥစ္စာနေတွေ
ဆန္ဒမှာရှိမနေခဲ့ရင်လည်း လက်ထပ်မှာပါပဲ၊ ထာ့ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကတိပေးပါတယ်
ဆန္ဒရယ်”

“ချစ်လိုက်တာကွာ”

ပြောရင်း သူက တင်းကျပ်စွာဖက်ရင်း သူမမျက်နှာလေးထက်သို့
အနမ်းတွေချွေချတော့ သည်။ အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ

မွတ်သိပ်သောသူ့အနမ်းတွေက ပိုမိုပြင်းရှကြမ်းတမ်းလာခဲ့ ကာ သူမခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပွတ်သပ်ချော့မြူလာသော သူ့လက်အစုံကလည်း တောင့်တခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ အသိစိတ်က ရုန်းထွက်ကြည့်မိပါသော်လည်း မသိစိတ်က လွင့်မျောချင်မိတာမို့ သူ့ခေါ်ဆောင်ရာ နူးညံ့သည့်သုခဘုံသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိလေတော့သည်။

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော သူမ၏ ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သိပ်ချော့မြူနေရင်းမှ . . .

“ထာ . . . မငိုပါနဲ့ကွာနော်၊ ကိုယ် . . . ကိုယ် တကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်လေ ထာ့ကို အရမ်းချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာ ပါ။ ကဲ . . . ဒီမှာ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပါဦးကွာ၊ ကိုယ်က ထာ့ကို မယူဘဲ ထားသွားမှာမို့လို့လား ပြောပါဦး၊ မိဘတွေကလည်း သဘောတူထားပြီးပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း ထာ့ကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ထာ့ဘက်ကလည်း ကိုယ့်လိုပဲမလား၊ လာ . . . မငိုနဲ့တော့နော်၊ အခု ကိုယ်အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မာမီတို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်နော် . . . အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရအောင်၊ တိတ်တော့နော်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လိုက်ပြီး . . .

“ထာ့ကို ထားမသွားပါနဲ့နော်၊ ထာ အရမ်းကြောက်တယ်”

“အာ . . . မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က ထာ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါ အခု ထာ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း သိပ်နေမကောင်းဟု အမေ့ကိုညှာပြောကာ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခွေနေလိုက်သည်။ သူမ၏ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော အပျိုစင်ဘဝလေးအတွက် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ တကယ်ဆို လက်မထပ်ရသေးဘဲနှင့်တော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လုံးဝကြီးကို မကြုံချင်ပါ။ သို့ပေမယ့် လည်း ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကတော့ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရပေပြီ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . တကယ်လို့ ဆန္ဒနဲ့သာ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့
ငါ့ဘဝတော့ စုတ်ပြတ်သပ်ပါပြီ။

ထိုအတွေးဆိုးကြီးက ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာတော့ သူမ
အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပေ။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကားပေါ်မှဆင်းကာ . . .

“မာမီရေ . . . မာမီ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဪ ဒီကလေးနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်
အသံပြကြီးနဲ့ အော်နေရတာလဲ၊ ဒီမှာ ဟမီထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

မာမီက ဧည့်ခန်းတွင်း စွယ်တာထိုင်ထိုးနေရင်းမှ လှမ်းပြောသည်။

“Sorry မာမီ၊ သား မာမီကိုမမြင်လို့ပါ”

“သားနော် . . . အဲဒီ လို အာကျယ်အာကျယ်လုပ်တာ
မာမီမကြိုက်ပါဘူးဆို၊ အဲဒီ လို အာကျယ်တာက အကျင့်ပါပြီး လူတွေကြားထဲမှာသာ
အော်မိရင် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း”

သူ့ကို မာမီက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီရေ၊ နောက် သားဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ အခုတောင်
မာမီဆူနေတာနဲ့ သားပြောမယ့်စကားတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပြီ”

“ကဲပါ . . . ပလီမနေပါနဲ့ ပြောစရာရှိတာသာပြော”

“ဟိုလေ . . . မာမီ သားကိုမိန်းမလိုက်တောင်းပေးတော့၊
ယမထာလေးကိုလေ”

သူ့စကားကြောင့် မာမီ မျက်လုံးလေးပြူးသွားရကာ . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးပါလား

သားရဲ့၊ ကောင်မလေးမိဘတွေနဲ့လည်း မာမီတို့ မဆုံဖူးသေးဘူးလေ၊
တစ်ရက်တော့အေးအေးဆေးဆေး သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်ကွယ်”

“သားလည်း လိုက်မယ်လေ မာမီ”

“သား လိုက်စရာမလိုသေးပါဘူးကွယ်၊ မာမီတို့ဘာသာ
သွားညှိလိုက်ပါ့မယ်၊ တကယ့်တောင်းရမ်းတဲ့နေ့ရောက်မှသာ
သားကသတို့သားနေရာကနေ အဆင်သင့်လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ အခု မာမီတို့က
လူကြီးချင်း ညှိနှိုင်းကြရုံသက်သက်ပဲ၊ ကလေးတွေဝင်မပါတာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မာမီကိုသာ လိပ်စာပေးလိုက်”

မာမီတောင်းသောလိပ်စာကို ပေးရင်း . . .

“မာမီတို့က မနက်ဖြန်လောက် သွားကြမှာလား၊ သား သူတို့ကို
ကြိုပြောထားလိုက်မယ်လေ”

“ဘာမှကြိုပြောမနေနဲ့၊ သား . . . မာမီက မင်းကိုမွေးထားတဲ့ အမေနော်၊
မင်း မာမီရှေ့က ကျော်ပြီး ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ကြားလား”

သူ မာမီကို ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“မာမီ . . . ထာတို့က ကျူးကျော်ရပ်ကွက်လေးမှာနေရတာ ၊
အရမ်းလည်းဆင်းရဲတယ် မာမီ”

“ဒါတွေအားလုံး မာမီ သိထားပြီးသားတွေလေ”

“သား သူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ချစ်ပေါ့ သားရဲ့၊ မာမီတို့ဘက်က ဆင်းရဲတာကို အပြစ်လို့မမြင်ပါဘူး၊
သားမင်္ဂလာဆောင် ကို အမြန်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်လို့ မာမီ အာမခံတယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟေး . . . ဒါမှ တို့မာမီကွ”

ပြောရင်းမှ မာမီပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

သူ့အတွက်ကတော့ မာမီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးမိခင် တစ်ယောက်ပဲလေ။

“အမေ”

“ဘာတုန်း”

အမေက ငါးခေါင်းကို ခုတ်ထစ်နေရာမှ ထူးသည်။

“နေ့လယ်က ဆန္ဒ လာသွားတယ်၊ စာမေးပွဲရှိလို့ ဒီတစ်ပတ်လုံး သမီးဆီ မလာနိုင်ဘူးတဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ . . . သူ မအားလို့ မလာတာပဲဟာ”

“အဲဒီ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဆန္ဒပြောသွားတာက သူ့မိဘတွေ အမေနဲ့တွေ့ဖို့ လာမှာတဲ့”

“ဟေ . . . ဘယ်တော့လဲ”

သူမစကားကြောင့် အမေလည်း စိတ်ပူသွားပုံရသည်။ ခုတ်လက်စ ငါးခေါင်းတွေကို ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူမဘေးတွင် လာထိုင်ကာ . . .

“ဘယ်တော့လာမှာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ သူလည်း သေချာမသိဘူးတဲ့၊ သူ့မိဘတွေ အလုပ်နားတဲ့နေ့တစ်ရက်ရက်ပေါ့၊ သူတို့ဘက်ကတော့ သဘောတူတယ်တဲ့၊ သူ့မာမိက အမြတ်ဆုံး စီစဉ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟယ် . . . ဒါဆို ပျော်စရာပေါ့ဟဲ့”

“အမေ . . . သမီးတို့အိမ်မှာ သူတို့က လာတွေ့မှာတဲ့”

“ငါတို့အိမ်မှာ”

အမေ တွေဝေသွားပုံရသည်။ အိမ်ကိုလည်း ဝေဝိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး . .

“လာတွေ့တော့လည်း တွေ့ပေါ့အေ . . . ငါတို့ ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ သူတို့သိသားပဲ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရယ် . . . သမီးတော့ ကြောက်နေမိတယ်”

“ဘာကြောက်စရာလိုလဲအေ၊ ကိုယ်က သမီးရှင်ပဲ၊ တောင်းဆိုစရာရှိတာ တောင်းဆိုရမှာပဲ”

“အမေ”

အမေ့စကားကြောင့် သူမ အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲအေ . . . ညည်းကလည်း လန့်လိုက်တာ”

“အ . . . အထင်သေးသွားပျံ့မယ် အမေရယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ မတောင်းဆိုပါနဲ့နော်”

“အိုအေ . . . ညည်းကလည်း တန်ရာတန်ကြေးတော့ ပေးရမှာပေါ့၊ ငါတို့ဘက်က သမီးချောချောလှလှတစ်ယောက်လုံးကို ပေးထားတဲ့ဟာ”

“အမေရယ် . . . ဒါက လူရောင်းစားတဲ့ပွဲမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ညည်း အသာနေစမ်းပါအေ”

သူမ အမေ့ကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးထားလိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ အခုရက်ပိုင်းတွင် သူမစိတ်ထဲ ဘာကိုလေးနေမှန်းမသိဘဲ စိတ်တွေလေးလံနေမိသည်။ ထိုအကြောင်းကိုတော့ အမေ့ကို ပြောမနေချင်တော့ပေ။

*

အတ္တနဲ့ဆန္ဒကြား

အခါခါလွန်ဆွဲကြရင်းနဲ့ပဲ

ငိုချင်းတေးသွားတွေ

ခန်းလုံးပြည့်ခဲ့ရတယ်။

ခေါင်းစဉ်မရှိတဲ့အိပ်မက်တွေနဲ့

ရင်ခုန်သံတွေစုစည်းနေချိန်မှာ

အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ

ရင်ဝကိုမိုးကြိုးတွေပစ်ချခံခဲ့ရတာ

ဘယ်ဘဝကဝဋ်ကြွေးတွေများလဲ လောကရယ်။

*